

man ikke kan afvinge Kjøbenhavn's Kommune Jernbanedæmningen, som man har givet den under Forhold, der vare særdeles forpligtende for Staten, naar man ikke vil bruge Dæmningen til en Havnebane. Vil man ikke benytte Dæmningen paa denne Maade, faaer Kjøbenhavn's Kommune beholde den, og da det nu er oplyst, at det sjællandske Jernbaneselskab efter al Sandsynlighed ikke vil bruge Jernbanedæmningen paa den omtalte Maade, forekommer det mig yderst uforstandigt at ville tvinge Selskabet til at bruge den paa en Maade, som ikke passer ind i Driften. Forslaget gaar altsaa blot ud paa at føre Lovforslaget tilbage til den Stikfælde, som det havde baade ved Forelæggelsen og gjennem de sex Behandlinger, deriblandt ogsaa ved den sidste Behandling her i Thinget.

Hvad angaar det fjerde Forslag, undrede det mig unægtelig ikke mindre at høre de Indvendinger, der i stort Omfang bleve fremsatte imod dette Forslag, som ordret er det Samme, som forelaa det ærede Thing til Afstemning ved tredje Behandling. Efter al menneskelig Beregning pleier heldigvis et Forslag, der tre Gange er løst i et Thing og derpaa gaar tilbage til det andet Thing, at have fundet sin Afslutning saaledes, at det ikke atter vender tilbage, og naar altsaa ærede Medlemmer kunde give Forslaget deres Tilslutning sidst, kan dets ordrette Indførelse i det foreliggende Lovforslag vistnok ikke vække nogen Betænkthighed. Der fremkom imidlertid en Proposition, som det forekommer mig maatte slaa Enhver, nemlig, at det sjællandske Jernbaneselskab skulde søge at skaffe sig Materiel, ikke ved at optage dette Laan, men ved succesfult at afholde Udgifterne af sine Driftsindtægter. Efter den Lov, som her foreligger, vil Selskabet, saa vidt jeg kan overse Forholdene, komme til i den nærmeste Fremtid at bruge 12—13 Millioner Kr., som skulle tilveiebringes ved Aktier. Hvis nu den Beslutning bliver tagen, hvorefter man formindsker Udbyttet af Selskabets Aktier til 4 pCt., idet man tvinger Selskabet til at afholde alle Udgifter af den omhandlede Art af sine Driftsindtægter, vil Følgen ganske naturligt blive den, at Aktierne fra at staa i 108 ville synke ned til maasse 70 eller 80, hvoraf Følgen atter bliver, at det Beløb af 13 Millioner, som Staten garanterer, vil i Virkeligheden blive 14 eller 15 Millioner. Ganske vist er det saa, at vi, naar mit Forslag vedtages, give Garanti for en Million Kr. mere; men slaa vi ind paa en Vej, hvoraf Følgen bliver, at Selskabet ikke vil kunne give en passende stor Rente, er det lige saa sikkert, at den Sum som vi garan-

tere, vil blive ganske anderledes betydelig forøget, ja blive forøget maasse med det Dobbelte af, hvad der her er foreslaaet at forøge dem med. Det forekommer mig derfor, at de Indvendinger, der oftere ere fremkomne i Folkethinget, Intet have for sig, naar man vil se Sagen fra det rette Standpunkt. Ligeledes forekommer det mig, at Selskabet, naar det ikke fylder Forordringer til Statskassen, bør have Lov til at skaffe sig Pengene ved Laan lige saavel som ethvert andet industrielt Selskab. Vel ere vi i en vis Henseende Formyndere for Selskabet, men saalænge det paa en hæderlig Maade svarer Enhver Sit, skal man ikke anvende denne sin Formynderret til at bestemme, hvorledes og hvornaar Pengene skulle tilveiebringes. At anvende en saadan Fremgangsmaade, hvor ikke Forholdet til Staten gjør det nødvendigt, og hvor der ikke er Sandsynlighed for, at Selskabet ikke uden at tye til Statskassen kan opfylde sin Forpligtelse, er med Urette at lægge en tung Haand paa Selskabet. Jeg tror, at, naar jeg tilraadede det høje Thing at fastholde Forslaget fra forrige Behandling, kan det ikke siges at være noget Nyt eller noget Meget, der her opstilles fra min Side, og derfor tillader jeg mig gjentagende at anbefale det til det ærede Thing.

Saffner: Den høitærede Indenrigsminister er jo bleven en Del forundret ved mine Udtalelser. Jeg tror dog virkelig ikke, at der var nogen særlig Grund for ham til at forundre sig over dem, idet de forekomme mig at være vel begrundede. Det Første, som den høitærede Minister dvælede ved, var, at jeg gjorde Thinget opmærksom paa, at det var ikke ringe Forandringer, der ved de af Ministeren stillede Ændringsforslag tilstgtedes i det foreliggende Lovforslag. Den høitærede Minister udhævede udtrykkelig, da han tog Ordet, at jeg havde sagt „i det foreliggende Lovforslag“; men han gik derfra meget hurtigt over til at tale om Lovforslaget, saaledes som det havde foreligget her i Landstinget ved 2den og 3die Behandling. Det Lovforslag, vi have under Behandling nu, er jo det, som er kommet til os fra Folkethinget, vedtaget ved enefte Behandling der; det er derom, Forhandlingen dreier sig, og det vil ikke kunne negtes, hvad saa end den høitærede Minister siger, at de Ændringsforslag, han har stillet til dette Lovforslag, tilstgite ikke ringe Forandringer deri. Den høitærede Minister udtalte, at han ved de tidligere Behandlinger her i Thinget havde stillet sig ligesaa gunstig til Hellerup-Diærbrobånen, som han